

4. mai

Fra amerikansk fagbevegelse: Arbeiderne slår ring rundt sine falne kamerater.

AV INNHOLDET:

NKS OG PARTIET. NEGER OG HVIT ?

KRIKK FRA SENTRALKOMITEEN: SENTRALSTYRETS
VEDTEKTSFORSLAG ER ULTRADEMOKRATISK.

REDAKSJONELT

TEMA FOR DETTE NUMMERET ER FORHOLDET MELLOM AKP OG NKS, OG DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN. DISSE SPØRSMÅLA TEGNER TIL Å BLI EN HOVEDDISKUSJON I LANDSMØTEBEVEGELSEN - OG ER AV AVGJØRENDE BETYDNING FOR NKS' FRAMTID.

I JANUARNUMMERET AV VIL VI LEGGE LEGGE STOR VEKT PÅ DISKUSJONER OM STUDENTPOLITIKK, SÆRLIG IK OG FAGKRITIKK. DEADLINE ER 12/1 - 80. SKRIV INNLEGG.

INNHold:

NKS og partiet, neger og hvit	s. 3.
Svar: Skal vi ha to kommunistiske partier i Norge?	s. 10
NKS MÅ være org. sjølstendig	s. 14
NKS- en komm. masseorganisasjon?	s. 15
SK i AKP: Kommentarer til sentralstyrets vedtektsforslag	s. 17
Vedtektsendringer og sentrisme	s. 24
Styrk sentralismen	s. 25
Hva er sannheten?	s. 26
Svar fra SKau i AKP	s. 27
Hvor er den gamle beretninga?	s. 30
Kan vi stole på borgerskapet?	s. 32
Svar: Vi treng ein konkret militærtaktikk.	s. 34.

L
L
A
L-
TRA-

Vi mangler dessverre denne sida.

[

Prioritering.

Denne diskusjonen må nødvendigvis reise en mengde andre spørsmål i samma slengen. Spørsmål som: "Hva skal partiet være? og Hva er demokratisk sentralisme?" er sentrale. Mitt inntrykk etter å ha diskutert med NKS medlemmer, og tenkt over tinga sjøl, er at forholdet NKS - Partiet bør bli den viktigste saken, i alle fall den viktigste enkeltreformen på NKS landsmøte.

Avklaring og Avgrensing.

I tråd med dette har jeg forsøkt å avgrense meg fra andre problemer, men som folk ser så har det blitt endel overlapp. Allikevel, jeg må si noe om den demokratiske sentralismen. Vi oppfører oss (eller sier at vi må oppføre oss) som om det var krig eller fascisme i landet. Den utbredte direktivbruken, kravet om alltid å stå på linja utad, og "den ubrytelige partidisciplinen", er en del av de tinga vi bør forandre på i denne forbindelse. Disse forandringene i praksis, bør også føre til en forandring av vedtektene.

En forpostfektning.

Kommunistpartiene har gjennom tidene alltid hatt problemer med å organisere arbeidet blandt ungdommen. Både det ene og det andre har blitt prøvd. Så når vi ~~ser~~ ser hvilken misnøye det i dag er med partiets ledelse over NKS, så kan ingen komme og si at sånn som vi har det i dag, sånn må det være. Vi må kunne forandre på alt, om vi finner det nødvendig.

DEMOKRATI.

Demokratiet mangler i dag.

I dag er NKS underlagt partiet som en neger under en hvit. Sentralstyret ~~XX~~ i NKS er underlagt sentralkomiteen i AKP, og det er tilsvarende forhold på lavere nivå. Dette er slått fast i partiets vedtekter. Disse vedtektene sier også at NKS har full rett til å utforme sin egen politikk, men bare så lenge partiet er enig i denne politikken, ellers ikke.

Det blir bare lissomdemokrati når vi ikke har lov til å utforme den politikken vi skal sette ut i livet. Demokratisk sentralisme vil si at mindretallet underordner seg flertallet. I NKS er det omvendt, flertallet er underordna mindretallet, nemlig parti-koryfæene.

I RV, der har de rett til å utforme sin egen politikk og velge sin egen ledelse. De er ikke underlagt AKP. Det samme gjelder for fronter og fagforeninger. Men ikke for NKS, der er faren for revisjonisme for stor. NKSere er de usleste kryp på denne jord. De er jordens avskum. Derfor må de stå under fremmedstyre. Full sentralisme og ikke noe demokrati, neger og hvit, det skal være sånn - det er i tråd med naturlovene.

Historie.

Kampen mot høyreavviket.

Disse forholda fikk vi på NKS forrige landsmøte. Først vedtok partiet sakene, og så fikk NKS lov å strø sand på. Grunnen til at dette kunne gå, var den enorme hetskampanja som var piska i gang, under dekke av å være en kamp mot høyreavvik og revisjonisme. En gjeng fanatiske ekstremister slo løs på alt som så ut som det rørte på seg. De trudde det skulle være sånn, sånn var det jo i Kina.

Bare oss negre igjen.

Noen hederlige mennesker var det vel som stod opp og sloss til siste blodsdråpe, resten av motstanderne la seg flate (og det er jo forståelig, man trenger en taktikk for å overleve mot en overlegen fiende). I dag er de fleste av disse folka ute av bevegelsen, de er sympatisører, men samtidig aktive motstandere mot at andre skal organisere seg. Noen er fremdeles medlem, men da er de gjerne ekstremt passive og motløse. De som stort sett er igjen i bevegelsen, det er oss slavesjeler. Vi som tror at det må være sånn at noen tenker, mens andre utfører ordre. Men selvsagt har en god del av oss også gått lei.

Vi er "ved og vannbærere" enten du ser det eller ikke.

Sånn blei NKS "ved og vannbærere" for AKP. Alle er enige om at vi ikke skal være "ved og vannbærere", og ikke skal vi være "redskap" for partiet heller. Men sånn er det allikevel, det syns bare ikke like godt til enhver tid.

Ved omorganiseringa av NKS i Oslo, der NKS blei satt under administrasjon, syntes det spesielt tydelig. Store bokstaver og farger. Jeg var sjøl en av dem som slukte omorganiseringa rått, ingen motforestillinger. I dag syns jeg ikke det holder med 1000 besvergelses om at "jeg skal aldri gjøre det igjen". La oss forandre vedtektene, det er de som sier at det er sånn det ~~xxxxxxx~~ skal være. Det er ikke nok å kline noe måling over råttent treverk.

Vi vil ha det som i gamle dager.

Da ML bevegelsen starta opp, virka SUF som en magnet på ungdommen fordi de var kritiske og utforma poolitikken på grunnlag av egne meninger.

På NKS 2. landsmøte var det definitivt slutt på denne linja. Nå skulle partiet bestemme.

Erfaringene fra NKS i Oslo viser at først da all sentral ledelse forsvant, har enkelte lag fått endel framgang. Selv om ikke demokrati er en tilstrekkelig betingelse, så er det en nødvendig betingelse for framgang.

Det ville være ønskelig å gå tilbake til et forhold mellom NKS og Partiet ala det fra den første landsmøteperioden, noe i retning av:

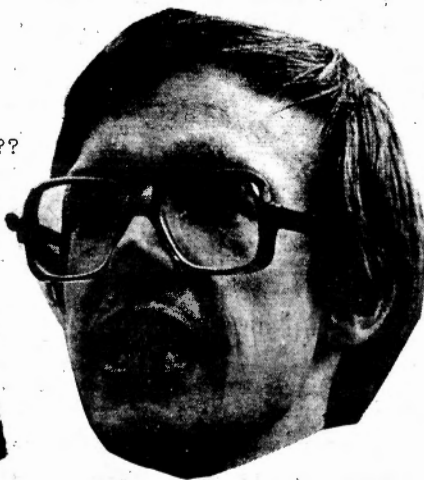
NKS støtter AKPs allmene politiske linje, og betrakter AKP som det ledende element i kampen for sosialismen i Norge. Men NKS er en selvstendig organisasjon med en selvstendig politikk.

Demokrati er gull verdt.

NKS må være en selvstendig organisasjon for at medlemmene skal få reelt demokrati. I en organisasjon der medlemmene i beste fall blir dradd fram etter øra, i værste fall blir nekta å gjøre det de mener er rett, der kan det umulig utvikle seg noen politisk entusiasme. Du vil heller aldri kunne trekke til deg eller utvikle, ledende personligheter. Du kan få noen sersjanter, men ingen ledere.

Det fins haugevis av flinke folk utafor NKS, men de kunne bare ikke tenke seg å bli med i en kanin-bevegelse. *Kloke folk, som veit enormt mye, og stiller en mengde spørsmål: Borgelige idealister, liberalere, økonøsser, syndikalister. De er på leitning etter sannheten og de vil forandre verden. De blir ikke med i en organisasjon der det eneste de får lov til er å "sette Partiets linje ut i livet". Det de trenger er en demokratisk organisasjon der politikk blir til. En sann organisasjon bør vi omskape NKS til.

VED OG VANNBÆRERNE???

TAKTIKK.

NKS, et taktisk spørsmål..

NKS er oppretta av partiet, det er den måten partiet fant at de kunne øve inflytelse over studentene på. Dermed må vi alltid vurdere om det fungerer som det var ment. Vi har mange varianter: bare Parti, Parti og en slags Rød front, Parti og et ~~selvstendig~~ selvstendig NKS, Parti og et NKS underlagt partiet, bare NKS, ikke noe. Hva er mest tjenlig? De to variantene med Parti og NKS er i dag de mest aktuelle, grovt sett. Enten et NKS av selvstendige ledende personer, hvor du kan risikere endel uenighet med partiet. Eller et NKS av udugelige kaniner som dog er enig med partiet i ett og alt. Jeg oppfordrer partiet til å våge det første alternativet.

Ett senter.

Noen personer mener at det må være som i dag fordi det kan oppstå situasjoner, f.eks. en revolusjonær situasjon, der vi må ha kun et senter, og hvor partiet må ha f.eks. full direktivrett i NKS.

Hvis dette blir enten eller: Enten har vi en organisasjon som fungerer bra fram til en revolusjonær situasjon, men ikke når en slik situasjon oppstår, eller omvendt. Så ville jeg valgt det første, og så fikk vi håpe det beste seinere. Men det er vel hverken så enkelt eller så vanskelig.

Nettop på grunn av det skeive forholdet mellom NKS og Partiet, har det oppstått en enorm mistillit til Partiet i NKS. Denne mistilliten er et dårlig grunnlag for handlingens enhet.

Hvordan skal vi så løse problemet? Det borgerskapet gjør når det blir krig, er å erklære unntakstilstand. Noe sånn kunne kanskje bli aktuelt i forholdet NKS-Partiet også. En frivillig underordning når det blei aktuelt.

Ingen sans for proposjoner?

Vi kan ikke drive all jobbinga vår som om det blei krig i morgen. Vi odlegger alle gode intensjoner. Snille Norge vil fortsette å være snilt ei god stund til. På TVn ser vi film om 2.verdenskrig i Sovjet der millioner dør som fluer, det samme skjer i Kampuchea. Målt mot dette blir f.eks. samenes sultestreik utafor stortinget, bare en fis. Ikke noe av det vi driver med for tida er av en sånn viktighet at det er grunnlag for å kreve ~~maxxi~~ NKS underlagt partiet.

Partiets ledende rolle.

Partiets ledende rolle får ~~maxxi~~ være noe Partiet må vinne, og ikke noe det kan ta seg gjennom byråkratiske knep. Det fins en del omstendigheter som gjør at vi allment kan betrakte AKP som mer ledende enn NKS i kampen for sosialismen i Norge. Bla. den gjennomsnittlige sterke erfaringa til de enkelte partimedlemmene, det breiere erfaringsområde og arbeidsområde til Partiet som helhet, og en sterkere organisasjon. Men i hvor stor grad denne ledende rolle skal bli en realitet, er det latterlig å avgjøre på forhånd.

Småborgelig vakling eller svake sersjanter.

Et annet argument for at NKS skal være underlagt Partiet, er at fordi NKS bare består av småborgelige elementer, vil de vakle på linja og stadig plumpe ned på gjerne standpunkter. Derfor må Partiet kunne gripe inn og rette opp. Den ekstreme konsekvensen av dette synet, er at studenter bør drive minst mulig politikk i det hele tatt, fordi det stort sett kommer reaksjonærer ting ut av det. Personlig mener jeg at de grove feila NKS har gjort er blitt pressa gjennom av sersjanter, som har karrikert Partiets feil til det ekstreme. Men. Det viktige må være å gi NKS friheten til også å begå feil. Partiet har denne retten. Det er lærerikt å begå feil, og så å klare å rette dem opp sjøl. Og det er intellektuelt lite tilfredsstillende å ikke få handle etter eget huet.

Viske ut skille mellom NKS & Partiet?

Et annet forsøk på å løse problemet mellom NKS og Partiet går ut på å fokusere på at NKS må få større innvirkning på utformingen av Partiets og ML-bevegelsens politikk. Det er klart dette er viktig, men vi kommer ikke utenom problemet med demokratiet her heller.

Skal NKSere få de samme rettighetene som et partimedlem? Da har du fjerna NKS og står bare igjen med partiorganisering blandt studentene. I tillegg kan du kanskje ha tynna ut partiet til ei kraftløs suppe.

Hvis NKSerne ikke får de samme demokratiske rettene som Partimedlemmene, men fortsatt må være underlagt Partiets sentralisme, så er det en lissom-løsning.

NKS kan bli til noe.

Jeg mener den bevegelsen som i dag lyder navnet NKS, faktisk er noe å satse på. Gir vi den et selvstendig politisk liv, og foretar et par andre liberaliseringer, så kan det bli en viktig kraft i studentpolitikken.

Samtidig ser jeg behovet for en egen organisering av superaktivistene, de som står på til de stupes. Altså Partiet. Er partifolket flinke så vil de bety mye for NKS og de vil få tillit. Gjør de det dårlig så står NKS fritt til å drite i dem.

To skarpt adskilte organisasjoner.

NKS skal altså ha enerett på å bestemme sin politikk. Og så skal AKP ha enerett på å bestemme sin. Ingen av organisasjonene skal ha noen rettigheter innen den andre. Ved viktig uenighet bør man organisere brei utveksling av informasjon, og breie diskusjonsbevegelser i begge organisasjoner. Blir uenigheten for stor får man heller vurdere om man vil gå ut offentlig og kritisere hverandre, eller om man vil bryte forbindelsene.

Splitt?

Det kan ofte være skremmende å snakke om splittelse. Men det er en erfaring at det som oftest er bedre å få realitetene på bordet enn å late som om de ikke eksisterer. NKS historie de siste åra er et godt eksempel på hvor galt det fører av sted når motsigelser blir undertrykt.

Vi ønsker enhet i ML-bevegelsen, og det er ingen utopi så lenge det ikke finnes grunnleggende interessekonflikter mellom NKS og Partiet. Men en grunnleggende forutsetning for å oppnå et slikt forhold med gjensidig tillit, er at det er et forhold mellom likeverdige partnere.

Hvorfor skal ikke NKS kunne gå ut mot Partiet offentlig?

Det kan være formålstjenlig.

Det er ikke noe mål i seg sjøl å gå ut med uenighet, men i tillegg til at politisk tenkende individer har et reelt behov for å markere synet sitt, så kan det rett og slutt være nyttig enkelte ganger. Noen ganger for ikke å drite oss ut, ved å vise at vi tenker sjøl. Andre ganger for å markere oss mot et syn vi er ekstremt uenig i. Og andre ganger igjen, vise uenighet for å stimulere til diskusjon.

Og det er ikke så farlig (det skjer stadig undre)

farene ved å markere uenighet utad er sterkt overdrevet. Unge Høyre Markerer uenighet overfor moderpartiet i ett sett. De sanker bråtevis med stemmer på det, samtidig som at de ikke har noen problemer med å holde sammen. Hvis nå NKS landsmøte hadde fått vedtak om at de var mot Nato, og gikk ut offentlig med det, ville det vært en katastrofe? Sjel er jeg for Nato, men jeg syns bare det ville vært et sunnhetstegn om NKS medlemmene hadde sagt hva de mente. Først så sa AKP at de var uenig med Kina i synet på Jugoslavia, og jorda ramla ikke sammen!?? Så sa Tron Øgrim at han var uenig med Mao i synet på Ungarn 56, og han lever endå!?? Hva om NKS går imot partiets syn på Nato, vil vi da oppleve nok et under?

for vi ønsker jo enhet.

Å markere uenighet er ikke uforenelig med å søke enhet. Selv sagt ønsker vi mest mulig enhet i ML-bevegelsen på de sakene som er viktige. Men enheten må være reell. Vi må søke enhet gjennom å diskutere. I motsetning til de borgelige partiene så har vi en reell mulighet til å oppnå enhet. Vårt mål er sanningen. De borgelige partiene derimot, må si en ting for å få oppslutning, men gjøre noe annet for å tjene borgerskapet. Det kan nok være tilfeller der det vil skade enheten i bevegelsen svært, om uenighet blei kjent utad. Men sånt er heller unntaket enn regelen. Da får vi forsøke å holde uenigheten skjult til vi har løst problemet.

Deng - pragmatismen.

For et år siden var jeg redd sånne tanker som er presentert her. Det var frykten for det ukjente. Men etter at Deng-pragmatismen overtok etter Maoismen, i Kina, sier jeg at "alt er bra, bare det fungerer". Det er slutt på den tida da vi skulle til om noe var i tråd med "Marxismen leninismen Maoistsetnings tenkning" eller om det var "revisjonisme". Takk og pris!

Acknowledgements.

Ideene her er ikke suget av eget bryst, men er noe jeg har tatt til meg gjennom diskusjoner med NKSeere fra andre lag, og med en gammel ringrev og "høyreavvikler" i mitt eget lag. Siden ikke noe lignende har kommet på papiret tidligere i denne bevegelsen, tok jeg meg den frihet å skrive noe ned, for på den måten å kunne bidra til massebevegelsen mot venstreavviket.

Beklager så mye

Dette er skrevet av en person, uten påvirkninger underveis. Derfor vil nok de fleste merke at det "oser av forakt". Forakt for partiet, for ledelsen i NKS, og for vanlige medlemmer i NKS. Det blir brukt sånne nedsettende betegnelser som sersjanter og kani-ner blant annet. Det er ikke bare vondt ment. Det er sagt spontant, jeg mener det litt. Så vi lar det stå, da blir ikke noe holdt skjult. Den største forakten er tross alt å ikke anerkjenne NKS retten til å bestemme over seg sjøl.

BREI FLABB FROSKEN

Svar: Skal vi ha to kommunistiske partier i Norge ?

Jeg er enig i svært mye av den konkrete kritikken Brei-flabbfrosken (heretter kalt B) retter mot den demokratiske sentralismen og mot feil i partiets ledelse av NKS. Siden jeg er uenig i de viktigste konklusjonene B trekker av kritikken, velger jeg å la enigheten ligge nokså ukomentert. Det ligger en fare i bare å diskutere uenighetene, fordi riktige poeng lett kan forsvinne i dragsuget av polemikken. Det får likevel våge seg...

B skriver ikke og ønsker heller ikke at NKS skal utvikle seg til å bli et nytt (og konkurrerende) kommunistisk parti i Norge. Jeg mener likevel at det må bli den nødvendige konsekvensen av standpunktet hans. Jeg skal forsøke å vise hvorfor.

To skarpt adskilte organisasjoner.

Kjerna i Bs linje for forholdet mellom NKS og AKP kommer til uttrykk i dette avsnittet: "NKS skal altså ha enerett på å bestemme sin politikk. Og så skal AKP ha enerett til å bestemme sin. Ingen av organisasjonene skal ha noen rettigheter innen den andre. Ved viktig uenighet bør man organisere brei utveksling av informasjon, og breie diskusjonsbevegelser i begge organisasjoner. Blir uenigheten for stor får man heller vurdere om man vil gå ut offentlig å kritisere hverandre, eller om man vil bryte forbindelsene."

Jeg er helt enig med B at uenighet/motsigelser er bra, at det fører til diskusjon, til utvikling av politikken. Men hvorfor skal et NKS som 1) Er uenig med AKPs politikk på et viktig område, og 2) Har full enerett til å bestemme sin egen politikk, - bry seg med å "organisere brei utveksling av informasjon og breie diskusjonsbevegelser"? Når det ikke eksisterer noen organisasjonsmessige/vedtektsmessige forpliktelser til å diskutere og informere, da kan vi jo ganske enkelt gi blaffen og si: "AKP har sin linje, NKS har sin. Vi kjører ut vår." "Ønsket om enhet" som B har vil kanskje vise seg å være utilstrekkelig i en slik situasjon.

Dagens vedtekter (og det nye forslaget til Sentralstyret) forplikter oss til å ta opp og diskutere uenighet med partiet. Vi forplikter oss også til å holde uenighet mellom organisasjonene internt og til å underordne oss partiets linje i spørsmål som angår hele bevegelsen. B vil rive over de organisatoriske båndene mellom oss og partiet fullstendig og gjøre det til en helt frivillig sak om vi vil la oss lede av partiet

eller ikke. Den organisatoriske og politiske uavhengigheten tror jeg svært raskt vil kunne utvikle seg til fullt brudd. La oss tenke oss at NKS'landsmøte vedtar at det er helt uenig i partiets militærprogram. La oss og tenke oss at LM vedtar å gå offentlig ut med denne uenigheten, kanskje starte en offentlig polemikk mot partiets synspunkter/linje. Ville det være så farlig? Ja, det ville det. Fordi det ville splitte og svekke de allerede begrensa revolusjonære kreftene i Norge.

Hvorfor må NKS være AKPs studentorganisasjon?

Forenkla og sjematisk sagt: ML-bevegelsens oppgave er å føre klassekamp. Etter beste evne stille seg i spissen for folkets motstand og kamp mot all undertrykking og utbytting. Arbeide for å samle all missnøye til en storm mot kapitalismen og imperialismen. Gå i spissen for å styrte systemet gjennom revolusjon. Bygge sosialismen sammen med alle andre revolusjonære krefter.

Det er en voldsomt svær og vanskelig oppgave. Noen av forutsetningene for at vi skal klare å løse den er: - at vi klarer å utvikle en riktig politikk og taktikk, både for dagskampen og for den langsiktige revolusjonære kampen. - at vi klarer å forene oss med folk rundt oss som er enige med oss i en sak, men kanskje uenig i de fleste andre, dvs. bygge en virkelig enhetsfront. - at vi klarer å nyttiggjøre oss ideene, skaperkrafta, initiativet til våre egne medlemmer fullt ut. - at vi sjøl har ett senter, en ledelse - både i dag og i en revolusjonær situasjon.

B er sikkert enig i mye av dette, men han vil altså ikke ha ett senter. Han vil ha et NKS som helt på egenhånd skal utvikle sin politikk på alle områder, et NKS som er sitt eget senter. Jeg vil ikke være medlem av et slikt NKS. Jeg er organisert som kommunist fordi jeg vil slåss organisert mot kapitalismen og imperialismen - og styrte den. NKS kan på egenhånd aldri bli noen kraft som kan lede denne kampen. Ikke fordi NKSere er "avskum" eller "usle kryp", men fordi vår sosiale basis = studenter, er for liten og svak til å kunne styrte noe som helst. Dette betyr heller ikke at studentene er unyttige/uviktige i klassekampen. Historia viser tvert om at studenter gang på gang har vært de første som har reist seg til kamp mot undertrykking (jfr. Frankrike -68, Hellas -73). Studenter har spilt og vil spille en viktig og stor rolle i klassekampen - men aldri alene!

NKS'særegne oppgave er å utvikle kommunistisk politikk og taktikk innafør studentkampens avgrensa område, utvikle og (forsøke) å lede studentkampen på grunnlag av denne politikken. Det er òg å jobbe for nærest mulig forening av studentbevegelsen og resten av folkets bevegelse. Innafor dette særområde mener også jeg at NKS må ha (og har hatt?) stor grad av sjølstendighet til å utvikle og bestemme politikken. Det innebærer sjølsagt og retten til å begå feil. Samtidig mener jeg det vil være en stor styrke og fordel om vi får hjelp av partiet til å diskutere og utvikle studentpolitikken. En av de viktige tinga å kritisere partiet for er nettopp at de har gitt oss ytterst lite hjelp på dette området.

Partiet har gjort mange andre feil i behandlinga av NKS - og det kommer helt sikkert til å gjøre flere i framtida. Vi må kritisere og bekjempe disse feila så snart vi oppdager dem. Likefullt finnes det ikke noe alternativ for NKS enn å være leda av og underordna partiet - dersom vi mener på alvor at vi vil være kommunister, føre klassekamp, gjøre revolusjon.

Er Unge Høyre et bra forbilde for NKS ?

B sier: "Unge Høyre markerer uenighet overfor moderpartiet i ett sett. De sanker bråtevis av stemmer på det, samtidig som at de ikke har noen ~~xx~~ problemer med å holde sammen."

Skal dette bli forbildet vårt? Det er riktig at UH sanker masse stemmer til Høyre ved å markere seg med "radikale" standpunkter. Fra Hs synspunkt er det sjølsagt "lurt" å ha et "radikalt" alibi å sanke stemmer på. På den måten får de breiere basis til å gjennomføre Høyres reaksjonære politikk. Skal vi begynne å lure til oss stemmer etter samme mønsteret?

Er forholdet mellom UH og H mer demokratisk enn forholdet AKP/NKS? UH er forholdsvis "sjølstendig", "uavhengig" osv. Men vilke demokratiske rettigheter har de til å forandre Hs politikk i "radikal" retning? Ingen !!

Vi må etter min mening få større rettigheter til å være med på å diskutere og utvikle AKPs politikk på de områdene som angår oss (slik som f.eks. prinsippprogramdiskusjonen nå. Kast dere ut i debatten, organiser diskusjoner, kom med forslag NKSere !) Men bruk ikke skinnendemokratiet i UH, USV, AUF som forbilde.

Partiets ledelse av NKS, hva er feil?

B hevder at fra og med forrige LM i NKS så blei vi redusert til "ved og vannbærere", slaver av partiet. Det er vi den dag i dag "enten du ser det eller ikke". Årsaken er etter Bs mening at NKS ble fratatt sjølstendigheten og dermed røyk også demokratiet i bevegelsen. Partiet fikk direktivrett over NKS og reduserte kadrene i NKSx til krypende "søsjanter". Omorganiseringa, der NKS i Oslo blei satt under administrasjon er viktigste konkrete eksempel. B vil tilbake til forholde fra 1. landsmøteperiode.

Det er noen haker ved denne framstillinga:

- Partiet hadde direktivrett over NKS også før 2.LM - og den blei brukt. Dels feil og dels rett.
- Partiledelsen har en viktig del av ansvaret for "omorganiseringa", men det har NKS-ledelsen også. De vedtok den sammen. Ingen hadde tanke for at de den gikk ut over (NKS-medlemmene, særlig i Oslo) skulle få anledning til å uttale seg. Som en av dem som var med på å fatte denne avgjørelsen nekter jeg å bli gjort ansvarfri = underdanig sersjant.
- Helt fram til for ca. ett år siden har både ledelsen og det overveldende, flertallet av medlemmene i NKS vært reelt politisk enig i partiets politikk - og i ledelsen av NKS. Ikke fordi vi var "udugelige kaniner" eller ikke hadde noen sjølstendighet, men fordi vi diskuterte de samme tinga, brukte det samme materialet, hadde samme grunnleggende mål.

"Venstre"-feil som resultat av oppgjøret med høyreavviket.

Partiledelsen starta en helt nødvendig kampanje mot store prinsipielle høyrefeil (forsonlighet overfor revisjonismen og sosialimperialismen m.m.) i 1975. Resultatet av denne kampanja ble likevel etter min mening at det utvikla seg en rekke "venstre"-feil som var svært skadelige. Noen stikkord:

- Ingen enhetsfront, bare "kamp mot revisjonismen".
- Bare arbeiderklassen var noe bra, studentene = "9. stinkende kategori". Førte til omfattende og sterk studentforakt i partiet og i NKS sjøl.
- Vi nedla alt vårt arbeid med studentenes interessekamp under innflytelse av denne linja.
- Vi ble sett på som nyttige "ved og vannbærere" for alt annet enn arbeid blant studenter og på faga - også under innflytelse av denne linja.
- En intern debattstil prega av stemling og beinharde slag. Opposisjon ble sett som farlig og skadelig og dermed hardt undertrykt - både i partiet og i NKS.
- Et forhold til den demokratiske sentralismen som så at sentralisme og disiplin var overordna og viktig, demokrati var underordna og dermed uviktig. Byråkratisk sentralisme.

Til dels ramma disse feila NKS spesielt hardt, dels var NKS ansvarlig for å videreutvikle noen av feila ytterligere. Mitt poeng er at disse feila ikke kom til NKS som et resultat av et galt organisasjonsforhold til partiet, heller ikke som resultat av at vi fikk en strøm av direktiver (som vi var sterkt imot). Det kom som en feil politisk linje, som alle de tre ml-organisasjonene sto for (og led under) og som senteret, partiet, hadde hovedansvaret for å ha utvikla.

Spørsmålet er: Skal NKS bryte med AKP fordi AKP har gjort feil i politikken og i ledelsen av NKS? Eller skal ml-bevegelsen i Norge fortsatt bestå av AKP og de to ungdomsorganisasjonene NKS/RU?

Kameratene må sjøl ta stilling.

KAMERAT I SENTRALSTYRETS AU.

NKS må være organisatorisk sjølstendig!

Jeg tar utgangspunkt i noen argumenter mot at NKS skal være organisatorisk sjølstendig i forhold til partiet, og diskuterer disse argumentene.

1. NKS vil med stor sannsynlighet utvikle seg til en revisjonistisk organisasjon p.g.a. medlemmenes (studentenes) klassemessige stilling.

Sjølstendighet for NKS vil naturligvis øke sjansen for at feilaktige politiske linjer oppstår i forbundet. Vi befatter oss med teoretisk arbeid og jobber relativt sjølstendig, slik at vi har store muligheter til å teoretisere oss langt ut i det blå. Men - løses dette problemet ved at partiet kan gripe organisatorisk inn og endre NKS planer og politiske linjer? En slik løsning er byråkratisk og u-demokratisk. Den hemmer demokratiet og er et hinder for at medlemmene lærer å bli sjølstendige. NKS må utvikle en riktig politikk gjennom diskusjon i NKS - og diskusjon med partiet.

2. Organisatorisk løsrivelse betyr likestilling mellom partiet og NKS-opprettning av to sentra i den kommunistiske bevegelsen.

For det første må det slås fast at partiet skal være ledende i forhold til ungdomsorganisasjonene. For det andre må NKS avgrense sitt arbeids- og kompetanseområde i forhold til partiets. NKS må utvikle en politikk innafor sitt område - en politikk innretta på studenter. Men NKS må stå på partiets prinsipielle politiske linjer. Det er en forutsetning for at NKS er AKPs

studentorganisasjon. NKS er også en kommunistisk organisasjon. Det pålegger oss ansvar for å ta stilling til flere saker enn de reinte studentpolitiske.

3. Organisatorisk sjølstendighet vil føre til splittelse i den kommunistiske bevegelsen. Jfr. SV/SU - SU tar avstand fra SVs politikk i sak etter sak.

Tatt i betraktning at NKS er en masseorganisasjon er det feil at NKS skal ha et like omfattende program som AKP (slik forholdet er i dag). NKS skal ikke uttale seg om, tilslutte seg alt som partiet går inn for. I en del spørsmål kan det være viktig at hele bevegelsen står enhetlig. Men det løses i hvert fall ikke ved at partiet utformer politikken, og så gjør NKS den til sin politikk. Resultatet blir i så fall ofte en formell enhet. Her må NKS få innflytelse på politikken, slik at enheten kan bli reell.

Forholdene pr. i dag: Allerede i utgangspunktet er NKSSernes mulighet til innflytelse på sin egen politikk (partiets politikk) og sin egen organisasjon begrensa. Partiet setter premissene for NKS' handlingsfrihet og meningsberettigelse. Eksempel: partiets vedtekter (paragraf 20) slår fast at NKS er underlagt partiet. Hva slags konsekvenser får det så om NKSSerne mener noe annet? I verste fall at partiet beslutter at NKS opphører å være AKPs studentorganisasjon. Partiet har rett til å endre NKS' beslutninger og pålegge NKS oppgaver.

Dette har lite med prinsippene for demokratisk sentralisme å gjøre. Det er sentralisme uten demokrati. Vi har ikke valgt, og har ikke inn-

flytelse på partiets organer. Da blir det nødvendigvis udemokratisk at partiet har rett til å dirigere NKS.

Er det en tilstrekkelig løsning at NKS får delta i diskusjoner som angår hele bevegelsen? For det første er det galt om NKS - som masseorganisasjon - i utstrakt grad skal gjennomføre de samme diskusjonene som i partiet. Jeg mener det kan være riktig i noen tilfeller. For det andre kan det hemme partiet i å gjøre vedtak som er viktige for partiet. For det tredje løser det ikke det grunnleggende problemet: den demokratiske retten medlemmene har til å bestemme over sin egen organisasjon.

Inger.

NKS-en kommunistisk masseorganisasjon - et paradoks.

EN MASSORGANISASJON UNDERLAGT ET ELITEPARTI - ET PARADOKS??

Jeg skal prøve å ta for meg temaet om det er mulig å være en masseorganisasjon underlagt et eliteparti. Altså forholdet NKS/AKP.

Tar først for meg begrepet masseorganisasjon - hva betyr det. Betyr det at NKS skal fenne flertallet av studentene, altså massene av studentene i en liten engere/framskreden klikk? (i så fall hvorfor da "masse" begrepet?)

Under den store vervekampanjen i 77, var den første tolkingen ute og gikk - nå skulle vi rekrut-

tere flertallet av studentene av studentene til NKS.!

På studiestedet mitt gikk vi ut med friskt mot og rekrutterte en rekke studenter på få, for ikke å si ingen betingelser (bortsett fra å møte på lagsmøter.) På krav ble stilt til politisk aktivitet, teoretisk/politisk forståelse osv.

Hva har vi så erfart? Jeg tror det er riktig å oppsøke mere rekrutteringsgrunnlaget for å gjøre NKS til en masseorganisasjon som feilaktig.

Det går nemlig ikke an å være en masseorganisasjon og samtidig være underlagt et eliteparti, med strenge krav til aktivitet, for-

ståelse for demokratisk sentralisme osv. (i hvertfall om man skal legge vanlig tolking til grunn for ordet masseorganisasjon) Dette erfarte vi i praksis gjennom en rekke konflikter som: direkte rett/planer når de ikke samsvarer med folks subjektive ønsker. Eksempelvis kamerater hos oss som hverken hadde forståelse eller lyst til å diskutere Sovjets økonomiske utvikling/ militærpolitikk. Det var ikke derfor de var blitt med i NKS! (Hørte der det UDS???) For ikke å snakke om konflikter i forhold til partiets syn på utenrikspolitiske saker som Kina-Vietnamkonflikten f.eks.

Alt dette, pluss mye surmuling over indre liv, udemokratiske vedtak osv, har ført til at vi i dag sitter igjen med færre kamerater. Vi har hatt hva vi sjøl vil kalle "naturlig" avskalling ut fra hva som er rimelig å kreve av en kommunistisk masseorganisasjon.

DERFOR MENER JEG DET ER TULLETE OG FORVIRRENDE Å OPERERE MED BEREPET NKS SOM EN KOMMUNISTISK MASSEORGANISASJON: Forslaget til beretning synes å ha skjønt dette. På side 16 står det: "Hva betyr det at NKS er en masseorganisasjon? Under vervekampanja i 77 ble det spredd en ide om at flertallet av studentene kunne bli medlemmer av NKS. Denne linja var feil. Hvis vi hadde gjort alvorlige forsøk på å sette dette ut i livet ville det ført til fullstendig politisk utvanning av NKS sitt politiske grunnlag og vi hadde fått en organisasjon der bare et lite mindretall av medlemmene var aktive. Og videre: Det kommunistiske studentforbundet må være en organisasjon for den framskredne del av studentmassene".

EVA, Oslo.

VER DRISTIGE I NOMINERINGENE TIL DET-NYE SENTRALSTYRET!!!

Arne Bendik Sjur: Rødering

SKAU I AKP:

Kommentarer til forslaget til nye vedtekter for NKS

Dette innlegget er i hovedsak en kommentar til forslaget til nye vedtekter for NKS. Konklusjonen på gjennomgangen av forslaget er at det er ultra-demokratisk og peker i retning av lesriving fra partiet. Samtidig gjøres det rede for vilke endringer SKau i AKP(m-l) mener bør gjøres i NKS-vedtektene. Innlegget er skrevet av et medlem av vedtektskomiteen i partiet på oppdrag av SKau. Kritikken av sentralstyrets forslag til nye vedtekter og innholdet i de vedtektsendringene som foreslås, er i samsvar med SKaus syn. Ellers står innlegget for undertegnes regning.

.....
Vi har for tida en debatt gående både i partiet og NKS om forholdet mellom NKS og partiet, om demokratisk sentralisme og om demokrati. Det fins en svar kritikk i NKS av byråkratiske overgrep og umyndiggjøring i måten partiet har leda NKS på. Partiledelsen har kommet kort når det gjelder å nå inn på og svare på

denne kritikken. Det gjør at det for tida fins mye uoppjort mellom partiet og NKS.

Det er ikke undertegnes oppgave å svare for partiledelsen når det gjelder disse feila.

men å vurdere de forsøka som er gjort på å finne svar på problemene vedå gjøre endringer i vedtektene.

Det fins viktige problemer i NKS-vedtektene som det er nødvendig å løse. Et problem kan omtrent formuleres sånn :- hvordan kan medlemmene av NKS være forpliktet til å forsvare en politikk de ikke har vært med på å diskutere? Et annet problem er at i de nåværende NKS-vedtektene fins det praktisk talt ingen forskjell på krava til medlemskap i NKS og krava til parti-medlemskap.

Innlegget vil konsentrere seg om å ta opp to spørsmål, forholdet mellom partiet og NKS og den demokratisk sentralismen.

HVORDAN SKAL FORHOLDET MELLOM AKP(m-l) OG NKS DEFINERES ?

I utgangspunktet går det an å ta ulike standpunkter til forholdet mellom parti og studentforbund. Grovt sett kan vi skissere 3 hovedstandpunkter.

- Partiet oppretter et eget studentforbund for å drive arbeid for den kommunistiske bevegelsen blant studentene, og som er underordna og leda av partiet. Dette er det vi har gjort.

- Partiet driver arbeidet gjennom egne partiorganisasjoner på universitetene og de videregående skolene. Det ville bety å oppløse NKS i den nåværende formen og konstituere forbundet på nytt som vanlige partiorganisasjoner med en del færre folk.

- Partiet samarbeider med og jobber i sånne organisasjoner på universitetene og skolene som støtter partiet og jobber for kommunismen. Dette er forslaget om at NKS blir en egen sjølstendig organisasjon som sjøl avgjør hva slags forhold den vil ha til partiet. Dette er forslaget om løsrivelse fra partiet. Felles for de to siste standpkt., (som tilsynelatene er ytterstandpunktene), er at de forener seg om at partiet ikke skal ha noe eget studentforbund.

Vi skal i det videre hevde at sentralstyrets forslag prøver å bygge bru mellom alle disse standpunktene. I de nåværende NKS- og partivedtektene er forholdet mellom parti og studentforbund omtrent sànn: NKS er partiets studentforbund. NKS er underordna partiet og NKS organer er underordna partiorganene på samme nivå.

I forslaget fra sentralstyret i NKS er dette foreslått endra til: NKS er partiets studentforbund. NKS er en egen, organisatorisk sjølstendig organisasjon som blir leda av partiet og der NKS organer blir leda av partiets organer på samme nivå.

Den første endringa som foreslås er altså at NKS skal være organisatorisk sjølstendig.

I vedtektsforslaget utlegges dette som at NKS har sin egen demokratiske sentralisme og egne valgte organer på alle plan. Så langt betyr "organisatorisk sjølstendig" ikke noe nytt i forhold til de nåværende vedtektene. Men dersom vi vil ha en fullstendig definisjon, må vi si: "NKS er en egen organisasjon med egne valgte organer på alle plan og med sitt eget demokrati og sentralisme" (§7 i forslaget) og videre, "og der alle organer fattar sine egne vedtak innafør ramma av sin myndighet og uavhengig av noen annen organisasjon." Uten dette tillegget har ikke endringsforslaget noen mening.

Videre går forslaget inn for å erstatte formuleringa om at NKS er underordna partiet med at NKS er leda av partiet. (dette er gjennomført i hele første avsnitt av §7). Samtidig er de formuleringene i de nåværende vedtekter som tar opp tendenser til å likestille partiet og NKS og løsrive NKS fra partiet, utelatt i forslaget fra sentralstyret. Begge deler er i samsvar med den oppfatninga av organisatorisk sjølstendighet som er gitt overfor

Sentralstyret i NKS har ikke gått inn for løsrivelse fra partiet. Men saka er at forslaget til nye vedtekter åpner for nettopp dette. Organisatorisk sjølstendighet kan ikke bety noe annet enn at ledende organer i NKS er suverene til å fatte sine egne organisatoriske vedtak innafør ramma av den myndigheten vedtektene gir dem, og det opp til at et landsmøte i NKS er suverent til å vedta at NKS ikke lenger skal være AKP(m-l)s studentforbund,

og for den saks skyld at medlemsskap i AKP(m-l) er uforenlig med medlemsskap i NKS. Sjøl om dette ikke er hensikten, så er det dette vedtektsforslaget åpner for. At NKS er leda av partiet betyr i denne sammenhengen ikke noe annet enn at NKS for tida anerkjenner partiets politiske ledelse og frivillig godtar å bli leda av partiet og frivillig godtar pålegg fra partiet.

De nåværende vedtektene ser NKS som en organisasjon som er oppretta av partiet for å kjempe for partiets politikk blant studentene. I de nye vedtektene er dette foreslått endra til at NKS for tida arbeider under ledelse av partiet. Etter de nåværende vedtektene er det ikke mulig å fremme forslag om at NKS skal løsrives fra partiet uten at partiet er enig i dette. Ifølge forslaget til nye vedtekter vil dette være lovlig.

At NKS er partiets studentforbund, leda av partiet og at partiet har direktivrett i NKS, behøver i denne sammenhengen ikke å bety annet enn at NKS for tida anerkjenner partiets politiske ledelse, frivillig godtar å bli leda av partiet og frivillig godtar pålegg fra partiet

Utgangspkt. har her bl.a. vært at partiet ikke skal blande seg inn i organisatoriske forhold i NKS (se innledninga til forslaget). Men dette er i hvert fall svært lite konsekvent gjennomført.

Dersom partiet gir direktiver til NKS, er ikke dette organisatorisk innblanding i NKS indre forhold (NKS rett til å fatte sine egne organisatoriske vedtak)?

Partiet skal videre fortsatt ha rett til å legge ned NKS. Er ikke dette heller innblanding i organisatoriske forhold? Hvordan kan det finnes noe sånt som en organisatorisk sjølstendig organisa-

sjon som tar mot pålegg fra og til og med kan legges ned av en annen organisasjon?

Forslaget fører inn en grunnleggende uklarhet i forholdet mellom NKS og partiet.

Videre foreslås det skrevet inn i paragraf 3 om medlemmers plikter og rettigheter at medlem av NKS skal ha rett og plikt til å delta i viktige prinsipielle diskusjoner av AKP(m-l)s politikk. På dette punktet peker forslaget i retning å gjøre NKS til en partiorg. Med den nåværende formuleringa av §2 om krav til medlemskap (og som sentralstyre ikke har foreslått endre) og med rett og plikt for medlemmene til å delta i partidiskusjoner, så mangler stort sett bare retten til å velge delegater til distrikt- og landsmøter i partiet, og NKS er utsletta som en egen organisasjon som er noe annet enn partiet.

Sånn sett ligger sentralstyrets forslag nær opp til et standpunkt som er omtrent sånn: NKS skal være partiets studentforbund og leda av partiet. NKS som organisasjon og medlemmene i NKS skal ha rett til å delta i utforminga av partiets politikk. Men hverken NKS eller NKS-medlemmene er underordnet partiet, Viss utgangspunktet var at NKS har samme plikter som partiet og ingen rettigheter, så er konklusjonen at NKS skal ha samme rett, men ingen plikter. Forslaget åpner for løsrivelse fra partiet og samtidig peker det i retning av å gjøre NKS til en partiorganisasjon.

Den demokratiske sentralismen.

I de vedtektene som gjelder for NKS heter det (§7, fjerde avsnitt): "NKS org. prinsipp er den dem. sentr. som er proletariatets org. form. De ledende organer på alle plan blir valgt etter demokratisk rådslagning. Hele NKS må strengt underordne seg en gjennomført og enhetlig disiplin - den enkelte er underordna organisasjonen, mindretallet er underordnet flertallet, lavere organer er underordnet høyere og hele NKS er underordnet sentralstyret." I de nye vedtekter er dette avsnittet nyskrevet i sin helhet (se forslaget, avsnitt 3 og 4). Den første endringa består i at det er ført inn en definisjon av den dem. sentr., som er identisk med ei formulering av MAO som også fins i de nåværende vedtektene (i innledninga til endringsforslaget framheves dette som hovedpoenget eller kjerna i den dem. sentr.):

"Innholdet i dette org. prinsipp. (den dem. sentr.) er å skape en politisk situasjon i organisasjonen der det både er sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både personlig frimodighet og initiativ og enhetlig vilje." Men poenget er at som definisjon av den dem. sentr. så holder ikke dette. Karakteristisk for den dem. sentr. er den store makta den legger i henda på ledelsen. Hensikten med dette er å sikre org. størst mulig handlekraft og slagkraft, bevegelse og manøvreringsevne, dvs. å gjøre det mulig å slåss. Medlemmene i en sånn organisasjon delegerer frivillig mye makt til ledelsen. Dette kan ikke fungere uten demokrati. Å snakke om at innholdet i den dem. sentr. er "å skape en politisk situasjon i organisasjonen" leder straks gærnt av sted. I forslaget heter det videre: "Uten sentralisme vil NKS bli handlingslammet og uten slagkraft. Uten demokrati kan vi ikke ha noen virkelig sentralisme. Uten demokrati, uten at meningene og ideene til medlemmene når fram til ledelsen og

blir oppsummert av den, er det umulig å utforme riktige linjer, prinsipper, politiske retningslinjer eller metoder. I den forstand er demokratiet nødvendig for å oppnå større slagkraft og sterkere sentr. Det er bare på bakgrunn av en slik demokratisk sentralisme at vi kan ha en virkelig enhetlig disiplin, der den enkelte er underordna organisasjonene..." osv.

i Forslaget

gjør disiplinen fullstendig betingende av en lang rekke faktorer. Dette gjøres ved å si at bare på bakgrunn av en slik dem. sentr., dvs. sånn som beskrevet overfor, er det mulig å ha disiplin. Uten at det fins enhetlig vilje, personlig frimodighet, uten at medlemmenes syn blir oppsumert av ledelsen og uten at det blir laga riktige politiske linjer, så kan det ikke finnes noen virkelig disiplin. Problemet er at sånn er det ikke i virkeligheten. I virkeligheten vil det alltid finnes feil, det vil alltid være uenighet, ledelsen vil måtte ta raske avgjørelser og handle uten at medlemmene er spurt. Dessuten er det nå sånn at folk som er uenige ikke alltid tør åpne kjef-ten og en del folk er passive. Dette må vi prøve å endre, men sånn er det i hvert fall fortsatt.

Disiplinen blir i forslaget gjort betingende av en rekke forhold som ikke fins i virkeligheten. Konsekvensen av dette blir at disiplinen også blir reint platonisk. Dette skaper en situasjon der mindretallet kan si "vi vil ikke underordne oss flertallet for vårt syn" og der enkeltmedlemmer ikke godtar vedtak under henvisning til at "mitt syn er ikke rådd fram". Dette er ikke dem. sentr., men ultra-demokrati.

For argumentasjonens skyld vil jeg også trekke fram noen formuleringer i dette avsnittet i det vedtektsutkastet som sirkulerte i NKS-ledelsen i sommer. I dette utkastet het det at "forutsetninga for sentralismen er at det hersker

fullt demokrati" og at "sentralismen ikke kan bli oppretta når folk har forskjellig syn og ikke forstår politikken på samme måte".

Men saka er at vi alltid vil ha forskjellig syn og forstå politikkene forskjellig.

Hadde det ikke vært for det, så hadde vi vært enige, og vi hadde ikke hatt bruk for noen disiplin, fordi alle gjorde det de var enige om. Det er nettopp fordi vi aldri er enige at vi trenger disiplin. Vi kan heller ikke ha "fullt demokrati", fordi det alltid vil være fullstendig umulig å diskutere alle saker i hele organisasjonen. Vi trenger demokrati, vi trenger svære diskusjoner igjen og igjen om de store programmatiske spørsmåla. Forøvrig må ledelsen ta standpunkt til en lang rekke konkrete saker uten at medlemmene er spurt og medlemmene er nødt til å vurdere ledelsens standpunkter i etterhand.

Nå er det mulig at dette ikke er ment bokstavelig fra sentralstyrets side, og at det er ment prinsippielt og filosofisk. Men poenget er at nettopp prinsippielt og filosofisk er dette gærnt.

Også i andre paragrafer er det skjedd ei svekking av sentralismen. I de nåværende vedtektene har ledelsen rett til i samsvar med reglene for den dem. sentr. å avgjøre vilke diskusjoner som skal føres i NKS når. Etter dette kan sentralstyret avvise et forslag om at ei sak skal diskuteres i hele NKS, under henvisning til at det ikke er riktig å prioritere en sånn diskusjon eller ut fra at det ikke er rom for en sånn diskusjon. I forslaget til nye vedtekter er denne retten tatt ut.

-Forslaget går også inn for at vedtektene skal pålegge ledelsen "å ta initiativ til at viktige spørsmål som angår hele den kommunistiske bevegelsen blir diskutert i NKS."

Felles for dette er at det peker i retning av å begrense ledelsens myndighet og pålegge den klausuler om hva den skal gjøre og ikke gjøre.

Samla sett er sentralstyrets forslag til nye vedtekter et gærnt svar på virkelige problemer og kritikk. Forslaget peker i retning av å oppløse de demokratiske sentralismen og erstatte den med ultrademokrati. Det peker i retning av løsrivelse av NKS fra partiet og konstituering av NKS som et eget studentparti. Dette vil bety at NKS oppløser seg sjøl som et kommunistisk studentforbund og at partiet blir nødt til å opprette et nytt studentforbund på sið av NKS.

HVA SLAGS VEDTEKTSENDRINGER ?

Som motforslag til sentralstyrets forslag vil SKau i partiet gå inn for en del endringer i NKS-vedtektene. Dette gjelder for det første i måten forholdet mellom NKS og partiet er definert på, og for det andre krava til medlemskap i NKS.

1. Det er SKaus oppfatning at forholdet mellom partiet og NKS må være definert i vedtektene omtrent på samme måte som før. Det bør opprettholdes i både parti- og NKS-vedtektene at NKS er underordna partiet og at NKS sine organer er underordna partiets organer på samme plan. Samtidig vedtektsfestes at NKS har rettigheter til å påvirke utforminga av partiets politikk. Dette gjøres ikke sånn at det likestiller medlemmer av NKS og partiet og ikke sånn at det innskrenker ledelsens myndighet. Ut fra dette går SKau inn før at følgende endringer og tillegg innarbeides i NKS-vedtektene :

§1, første avsnitt lyder:

*NKS er AKP(m-l)s studentforbund. NKS er oppretta av AKP(m-l) for å utøve for partiets politikk og for å vinne oppslutning om den

kommunistiske bevegelsen blant den studerende ungdommen. NKS bygger på AKP(m-l)s program og politiske linje og arbeider under ledelse av AKP(m-l)."

I §7 føres inn som nytt avsnitt :
"NKS har rett til å delta i diskusjoner om partiets politikk i spørsmål som angår hele den kommunistiske bevegelsen i Norge."

I §21 i partivedtektene føres inn følgende som nytt avsnitt: "AKP(m-l) har plikt til å arbeide for å utvikle NKS sin politiske sjølstendighet og demokratiet i NKS, og til å sikre NKS mulighet til å innvirke på utforminga av parti linje gjennom demokratiske diskusjoner i NKS og mellom partiet og NKS."

2. Slik de nåværende NKS-vedtektene er utforma, så er både NKS som organisasjon og alle medlemmer av NKS bundet av vedtak i parti-ledelsen, på samme måte som partiet og partimedlemmene. Dette gjelder uansett om vedtaket er diskutert i partiet og NKS på forhånd. Partimedlemmene er også bundet av vedtak som de ikke har vært med på å diskutere. Et partimedlem har likevel rettigheter som et NKS-

medlem ikke har. Dersom vi ønsker å ha et NKS som er noe annet en partiet, må vi tillate vanlige medlemmer av NKS å være uenig i vedtak i partiledelsen og at de ikke er bundet av sånne vedtak. NKS-vedtektene må være slik at de gjør det mulig å binde alle medlemmer av NKS, men ikke slik at de hele tida binder dem til å støtte alt partiet sier. På den andre sida bør det fortsatt være et krav til opptak i NKS at medlemmene støtter partiet, og ikke sånn at hvem som helst kan gå inn i NKS for å motarbeide partiets politikk.

Ut fra dette vil SKau gå inn for følgende endringer:

§2, første ledd, om krav til medsskap i NKS endres til :

"Enhver student som støtter AKP(m-l) sin politikk, godtar NKS sine vedtekter, arbeider i en grunnorganisasjon og betaler kontingent, kan bli medlem av NKS."

§8 (fraksjonsparagrafen), tredje ledd, endres til :

"- føre fram linjer og standpunkter utad som man vet kan skade partiet og NKS."

Kameratslig hilsen

på oppdrag fra skau i akp(m-l)

Knut Knutsen.

SENTRALSTYRET I NKS VIL SVARE PÅ KRITIKKEN I NESTE NUMMER AV BLADET.

Vedtektsendringer og sentrisme.

"Forslag til nye vedtekter" som er utsendt av sentralstyret i NKS, er nok et eksempel på den impotente sentrismen som hele bevegelsen vår rir av for tida.

Vi har sett det i forsøket på å lage en politikk som alltid er noe midt mellom de nye linjene i Kina, og den ortodokse maoismen. Eksempler er synet på Nato, og på den økonomiske oppbygginga under sosialismen.

I dette tilfellet arter sentrismen seg som et forsøk på å forene grunnplanets krav om økt demokrati i NKS, med et syn på at alt vi har gjort før "er i hovedsak riktig".

Det begynner så friskt med at dette skal bli et oppgjør med "venstre", og så ender det opp med det gamle "underlagt AKP" i kamuflert form.

Det er noe husmannsaktig over denne stilen med aldri å tørre å tenke en tanke fullt ut, og aldri å tørre å ta konsekvensene av sine ideer. Det vitner om en total mangel på ambisjoner, vi skal lage revolusjon i Norge, vi skal lage en verden uten undertrykking og nød. Da må vi våge å gjøre det vi mener er rett. Vi må utover stadiet med "på den ene side, på den andre side". Prinsippet med å skulle være noe midt mellom, har ingenting med vitenskapelighet å gjøre. Sentrisme er en form for idealisme.

Når det gjelder forholdet mellom NKS og partiet, har vi en mengde erfaringer å trekke konklusjoner på grunnlag av. Og så langt vi ser i dag blir svaret:

NKS må være en sjelstendig organisasjon som støtter AKP. NKS skal ha sin egen ledelse og sin egen politikk, og ikke være underlagt AKP.

Om noen kinesere har sagt noe som strir imot dette, så har de feil.

FORSLAG TIL ENDRING AV VEDTEKTENE.

Endringer til sentralstyrets endringsforslag:

§1 strykes

Ny §1:

NKS er AKP ml's studentforbund. NKS støtter AKP ml, men har sin egen selvstendige politikk og ledelse.

§2 i linje 1 og 2: "AKP ml's og" strykes.

§7 to første avsnitt strykes. 3. ste avsnitt: "eller/og sentralkomiteen i AKP ml" strykes.

Endringer av de nåværende vedtektene §17 strykes.

§18 første linje gjøres om til: "NKS eiendom".

§19 strykes.

§21 og §22 alt som har med "partiet" å gjøre, utgår.

BREIFLÅBBFROSKEN.

Styrk sentralismen !

I bortimot I I/2 år har vi i NKS diskutert demokratiet i organisasjonen. Vi har satt søkelys på byråkrati, undertrykking av medlemmene, manglende diskusjoner og stivbente uoppnåelige planer. Vi har kritisert stilen med harde slag og kravet om enhet om alt.

Jeg vil hevde at vi gjennom patten har oppnådd en god del. Jeg mener det er snakk om en holdningsendring. Dette betyr ikke at det ikke eksisterer feil av typen nevnt ovenfor, men det er mindre utbredt enn før og alle organ arbeider for å bekjempe dem. Så langt er jeg enig i beretningens påstand om at problemet nå er metoder for å styrke det demokratiske livet. Her er vi kommet kortere. Det trengs særegent organisasjonsarbeid for å sikre at de politiske linjene blir virkelig medlemmenes produkt og eiendom, så som konferanser, livlige diskusjonsblader, åpne seminarer osv.

Men jeg vil stille spørsmålet om ikke problemene skyldes at sentralismen som en nødvendig del av organisasjonsprinsippet dels i praksis er svak og i diskusjonen har vært "uglesett". Med det mener jeg at sentralismen har vært upopulær fordi den har vært assosiert med byråkratisk sentralisme.

Jeg mener sentralismen er nødvendig om demokratiet skal bli noe annet enn en uforpliktende rett. Den er nødvendig hvis diskusjonene skal få noen konsekvenser i form av handling og linjer for denne handlingen.

Til det første tenker jeg på mangelen på sentral ledelse, ikke noen felles linjer utad osv. Ikke sann at jeg mener det ikke har vært viktig og nødvendig en tid, men nå mener jeg slike ting trengs.

Jeg synes beretningen må påpeke

AF, Bergen.

HVA ER SANNHETEN

NKS PÅ MAT.NAT. I OSLO KRITISERER I DETTE INNLEGGET PARTILEIINGA FOR UDEMOKRATISK FRÅNGANGSMÅTE I MILITÆRDISKUSJONEN. DE HEVDER AT SENTRAL-KOMITEENS "MELDING OM LANDSKONFERANSEN OM MILITÆRPOLITIKKEN" GIR INN-TRYKK AV AT KONFERANSEN VAR MER DEMOKRATISK ENN DET DEN I REALITETEN VAR. SK SVARER MAT.NAT. LAGET.

På s. 46 står: "Alle lag hadde dis-kusjonsmøter om programutkastet.

På grunnlag av dette blei det valgt delegater til partikonferansen våren 1979." Videre nederst s.51 og øv. s.

52: "Samtidig er det AU's syn at det hadde vært en god ting om kamerater som var mot hele militærprogrammet hadde vært på konferansen. At de mangler er verken medlemmenes eller partiledelsens feil. Det skyldes at de utgjorde et så lite mindretall at det ikke noe sted var flertall for å velge dem til delegater."

Alle som leser dette må forstå det slik at folk fra de enkelte lag på en demokratisk måte blei valgt for å dra på konferansen. Vi har imidlertid av AKP-medlemmer fått høre at det ikke har vært noe grunnplansvalg. Folk blei rett og slett plukka ut fra sentralt hold, dvs. de forskjellige distriktstyrer valgte sine delegater uavhengig av de låga de representerer. Hvordan partiledelsen kan påstå at det ikke noe sted var flertall for å avvise mil.-program. i laga, virker på oss noe underlig.

Vi syns at når m-programmet inne-

holder til dels store forandringer på prinsipielle spørsmål, kan det ikke herske Albanske tilstander i m-l-bevegelsen slik det tydeligvis har gjort på denne konferansen. Vi vil for egen del ennå i lang tid diskutere dette programmet før vi i det hele tatt går ut offentlig og for-svarer det i sin helhet. Vi mener

VAR DET ALBANSKE TILSTANDER PÅ MILITÆRKONFERANSEN ?

bestemt at det var partiledelsens feil at det ikke var kamerater på konferansen som var mot programmet.

DET var det ene vi ville påpeke, det andre er at dere gir leserne inntrykk av at konferansen utspringer fra et reelt delegatvalg, men det er etter våre kilder helt feil. Med andre ord, løgn. Hvordan i huleste kan dere få () til å skrive ned positivt gale opplysninger? Hvem tror dere tjener på at ledelsen farer med løgn.

MAO sier et sted: "En kommunist må alltid være rede til å stå fast på sannheten-for sannheten er alltid i pakt med folkets interesser. En kommunist må alltid være rede til å korrigere feil, for enhver feil krenker folkets interesser."

Det må sies at folk i laget vårt blei jævlig forbanna da de hørte hva som egentlig lå bak sammensetninga

av denne konferansen. Det tjener ikke AKP(m-l), og slett ikke folkets interesser at folk melder seg ut av NKS eller går over i passivitet. De mister tilliten til partiet og dermed gløden i det politiske arbeidet. Vi har tidligere kritisert måten omorganiseringa blei gjennomført på, og vil uten videre slå fast at denne måten å praktisere den dem. sentralismen på ikke duger. Tilliten mellom AKP(m-l) og dets ungdomsorg. må være urokkelig skal vi komme videre i det politiske arbeidet. Vi føler dessverre for ofte at NKS som organisasjon er uten hode -vi er en kropp som mekanisk lyder direktiver om de store linjene i politikken. Vi er ikke for ultrademokrati -men kan heller ikke fordra ultra-sentralisme. Tilslutt vil vi minne om kamerat MAO's ord: "Uten tilstrekkelig stort indre partidemokrati kan vi ikke utfolde noen aktivitet. Det er bare i en demokratisk atmosfære det kan vokse fram store skarer av dyktige folk."

MAT. NAT. laget

SVAR FRA SKau.

Svar på kritikk av meldinga om landskonferansen.

1) Dere begynner innlegget med å referere to avnitt i meldinga og konkluderer dette med at alle som leser dette må forstå det slik at

folk fra de enkelte laga på den demokratisk måte ble valgt til å dra på konferansen. Men det er ikke dette som står i meldinga og det dere refererer er tatt ut av sammenhengen. Det som står, er at det ble sendt ut et vedtaksforslag til

diskusjon i partiet, at det ble spreidd mange innlegg med ulike syn innad i partiet, inklusive motforslag, at det delvis ble debattert eksternt og at alle lag hadde diskusjonsmøter om programutkastet. På grunnlag av dette ble det valgt delegater til landskonferansen. Det som står i meldinga fins det full dekning for.

2) For det andre hevder dere at deltakerne på landskonferansen ble plukka ut fra sentralt hold (i og for seg motsier dere sjøl dette i samme setning). Men i alle fall, Valgordninga til landskonferansen var som følger : Alle valgte distriktsstyrer og alle partilag som står direkte under SK (jfr. partivedtektene § 12, siste ledd) valgte en delegat. Distriktsstyrene i de distriktsorganisasjonen i partiet som har flest medlemmer, valgte to eller tre delegater. Disse valga ble gjennomført ved flertallsvalg i disse partiorganene og uten noen innblanding fra partiledelsen side. Dette er sjølsagt noe annet enn at "folk ble plukka ut fra sentralt hold." Dere sier ikkje at det burde vært valgt delegater fra alle partilag, men det er antakelig det dere mener. Vi skal kort kommentere det. Partiet har en mye større organisasjon enn NKS. For NKS er det mulig å holde både landsmøter og konferanser der

alle lag er representert. I partiet har dette lenge vært umulig. Sjøl ikke på landsmøtet er alle lag representert. Dette er allmennt godtatt i partiet og det fins regler om dette i partivedtektene (jfr. § 7, fjerde avsnitt). Den framgangsmåten som skisseres i vedtektene er til nå ikke blitt brukt i smaband med konferanser p.g.a at den er svært arbeidskrevende. Den framgangsmåten som har vært fulgt tidligere, er denne samme som ble fulgt nå.

3) Dere sier at det virker underlig på dere at "partiledelsen kan påstå at det ikke noe sted var flertall for å avvise militærprogrammet i laga". Nå er det ikke dette som blir påstått i meldinga. Det som står er at det ikke noe sted var flertall for å velge folk til delegat som var mot hele programmet. Her har vi fortsatt våre ord i behold. (En annen sak er : alle partilag var pålagt å rapportere om lagsdiskusjonen om militærprogrammet. SKau har ikke fått inn rapport fra alle partilag. Men de rapportene vi har fått inn, viser et overveldende flertall i partiet for programmet. Det har heller ikke vært flertall for å avvise det i noe lag vi har fått rapport fra.)

4) Dere sier at det tydeligvis har herska "albanke tilstander" på denne konferansen. Hva er meninga med dette? Er meninga at konferansen ble prega av "monolittisk enhet"? I så fall har SKau alt sagt at en burde sikra mindretallet i partiet representasjon på konferansen. Men SKau visste ikke at det ikke var valgt noen fra mindretallet. Men ut fra det SKau kjente til om den allmenne stemninga i partiet, kunne muligheten vært forutsett. Dette er likevel noe annet enn at SKau la opp til en "monolittisk enhet". Eller mener dere at debatten på landskonferansen var ritual og konklusjonen gitt på forhånd? I så fall kan vi bare henvise til at konferansen foretok en lang rekke endringer i det forslaget som ble framlagt for konferansen.

5) Det er sjølsagt beklagelig at folk melder seg ut på grunn av at partiet fatter flertallsvedtak. Men saka er at det er partildelsens oppgave å forslå nødvendige endringer i den taktiske linja når den mener dette er nødvendig, sørge for en demokratisk diskusjon om dette og sørge for at vedtak blir fatta. Dette er da også det som er gjort i dette tilfellet. Vi beklager at NKS fikk utkastet seint og ikke ble ferdig med sin diskusjon (i samband med de programmatiske diskusjonene foran partilandsmøtet neste år forsøker vi nå å forbedre praksisen overfor NKS). Men hovedsaka ved behandlinga av forslaget til militærprogram er likevel sånn som gjort rede for i meldinga.

kameratslig hilsen,
Jens (på oppdrag av SKau i AKP(m-l)).

HVOR ER BERETNINGA ?

Vi vil skappt kritisere at beretninga som blei vedtatt på forrige landsmøte ikke er utsendt til medlemmene i organisasjonen. Vi ser at det kan finnes gode grunner for ikke å gjøre den offentlig, men medlemmene har en sjølsagt rett til å lese den. Å hindre medlemmene i dette, er et alvorlig brudd på demokratiet. Hvilket syn har sentralstyret på medlemmene i organisasjonen? Vi meiner at denne saken avslører en suveren forakt for medlemmene og våre rettigheter. En sann praksis fra sentralstyret er i praksis fraksjonisme.

Vi krever at sentralstyret snarest og før landsmøtebevegelsen startar, sørger for at alle NKS-lag får beretninga. Vi mener at dette er viktig om vi skal få skikkelige diskusjoner om organisasjonen feil, og for at vi skal kunne rette på de feila vi har? At beretninga skal holdes hemmelig, eller retttere: være forbeholdt sentralstyret, hindrer oss i å delta i kritikk og utviklinga av politikken i organisasjonen. Hemmeligholdinga av beretninga er også en måte å skjeme ledelsa for kritikk på.

Beretninga er ikke et hvilket som helst skriv, - beretninga inneholder oppsummering av arbeidet og linjekampene i organisasjonen, og retningslinjer for arbeidet framover. I per. finner vi noe av grunnlaget for feil vi har gjort, - og vi krever at medlemmene skal få sette seg inn i org. historie, og dermed sett es i stand til å kjempe mot at org. gjør ennå flere feil.

Vi krever også at sentralstyret gir oss ei begrunning for hvorfor denne beretninga ikke er sendt ut før.

Bente.

SVAR TIL BENTE.

Jeg er enig i at det er svært kritikkverdig at beretninga fra NKS' 2. landsmøte ikke er blitt sendt ut. (Nå kommer den imidlertid, Det var landsmøtets forutsetning at den redigerte beretninga skulle ut til medlemmene, og vi hadde ingen rett til å sette oss ut over det.

Jeg er imidlertid uenig med Bente når hun sier at årsaken til at beretninga ikke er kommet før er sentralstyrets suverene forakt for medlemmene eller fraksjonelle tilbøyeligheter. Årsaken er rett og slett ulidelig byråkratisk seindrektighet og rot. Det ble vedtatt noe sånt som 90 endringer til beretninga på landsmøtet. Redigeringa og utskrivninga skulle sjølsagt umiddelbart etter landsmøtet, men ble utsatt og utsatt. Da redigeringa omsider ble unnagjort, lå beretninga lange tider til gjennomlesing i partiet. Og etter det skjedde noe som kanskje høres ut som fleip, men som er fakta: Beretninga ble, i påvente av setting og trykking, gjemt på et så lurt sted at ingen etter var i stand til å finne den. Vi har lett og lett og lett og lett. Nå er den endelig kommet til rette og vil bli sendt ut til alle lag, slik at de som er interessert i å lese den i forbindelse med den pågående landsmøtebevegelsen, har anledning til det.

Kamerat i sentralstyrets au

MILITÆRDEBATT:

Vi har ennå sjansen til å innvirke på partiets

militærprogram !

Mange kamerater har kommet med berettigta kritikk mot at NKS fikk alt for liten mulighet til å innvirke på partiets militærprogram, som ble vedtatt på en partikonferanse tidlig i sommer. Militærprogrammet skal endelig vedtas på partiets 3. landsmøte. Dette landsmøtet vil i tid komme etter NKS' landsmøte. NKS' landsmøte skal også fatte vedtak om militærprogrammet. NKS-landsmøtets vedtak får status som forslag til partiets landsmøte, som sjølsagt fatter det endelige og bindende vedtaket om hvordan militærprogrammet skal se ut. Etter at partiets landsmøte har fatta sitt vedtak, vil dette være bindende også for NKS.

Det er altså ikke slik at "toget har gått" i militærdiskusjonen. I lag der det fortsatt eksisterer viktige uenigheter om militærpolitikken, bør det, så sant mulig, gjennomføres nye diskusjoner. Kamerater og lag som har endringsforslag til militærtresene slik de nå foreligger, bør sende dem inn til sentralstyret. Dette er viktig materiale, både for å forberede vårt eget og partiets landsmøte. Alle slike forslag vil også bli sendt partiledelsen.

Centralstyrets arbeidsutvalg.

MILITÆRDEBATTEN HELD FRAM MED INNLEGG FRÅ HALVDAN OG PER. HALVDAN HADDE INNLEGG I AUGUSTNUMMERET SAMAN MED EIN REPLIKK FRÅ PER. I OKTOBERNUMMERET HADDE BERRE EIT INNLEGG FRÅ PER.

HALVDAN KOMMENTERER HER FØRST PERS TO INNLEGG, PRESISERER SINE STANDPUNKT, OG KOMMENTERER DET NYE FRAMLEGGET TIL PRINSIPPROGRAM FOR AKP(m-l). DERETTER FØLGER EIT SVARINNLEGG FRÅ PER.

KAN VI STOLE PÅ BORGERSKAPET?

GUPS FRA GAMLE KNUS OG KVÆL STILEN.

Det er beklagelig at vi ennå finner slike klossete forsøk på å drite ut meningsmotstandere innfor m-l-bevegelsen som det Per legger opp til i sin replikk til meg i 4.mai for august. Han forsøker å misforstå formuleringer slik at jeg kan karakteriseres som en forvirra opportunist. Derfor må jeg først presisere følgende for Per:

1. Jeg er for at det norske forsvarst og AKPs militærpolitikk retter seg først og fremst mot Sovjet.

Mitt punkt til endring av tese-
ne er i forbindelse med holdninga til det eksisterende borgerlige militærapparatet og i denne forbindelse mener jeg hovedsaken er å bekjempe borgerskapets kapitulasjonisme og den elendige militære beredskapen.

2. Jeg mener ikke at det er bare AKPer som skal få våpen. (Hva tenker Per om meg når han trur jeg mener sånt tull???) Jeg mener det er bra om soldatene er best mulig utstyrt, at våpna er best mulig spredd og at reaksjonære deler av offiserskorpset har så liten kontroll over våpenlagra som mulig.

I 4.mai for oktober har Per tatt seg sammen og levert et saklig innlegg.

**KAN VI STOLE PÅ BORGERSKAPET? VIL
ØPPRUSTING OG BEDRE VÅPEN FØRE TIL
EN VIRKELIG STYRKING AV FORSVARS-
EVNEN?**

Jeg står på at borgerskapet i
i hovedsak vil kapitulere og knytte
seg til den imperialismakta de til
enhver tid finner opportunt. For dem
teller det mer å spinne gull, enn å
sterke tilknytning til USA-imperial-
forsvare den nasjonale sjølråderett-

en. Dette har AKP alltid sagt.

Per legger stor vekt på mulighetene for å presse borgerskapet til å slåss mot en angriper ved hjelp av masse-mobilisering for krav til regjeringas militærbudsjetter, med særlig vekt på bevilgninger til sjøka kystvakt, luftvern, o.l. Jeg er enig i at det finnes nasjonale elementer innfor borgerskapet som er en viktig reserve i en krig mot sovjetisk okkupasjon som vi ikke må undervurdere. Men de vil aldri bli den dominerende krafta innfor borgerskapet i Norge.

Per ønsker at alle positive faktorer mobiliseres for fedrelandsforsvaret. Men han glemmer at forutsetninga for å mobilisere folket og arbeiderklassen til aktivt militært forsvar, er at de blir kvitt illusjoner om sine nåværende ledere. Der-
som resultatet av AKPs nye militærpolitikk er at soldatene møter fram til mobilisering ved et krigsutbrudd med like store illusjoner som i 1940. vil dette gjøre stor skade for den fortsatte krigføringa.

I sitt innlegg i oktober utdyper Per sitt syn på borgerskapets eventuelle forsvar av nasjonen i lys av 1940. Han hevder at det er en reell mulighet for at borgerskapet

gjøre motstand mot en okkupan, men at vi aldri må stole på denne klassens forsvarsvilje. Og bra er det at Per ikke stoler på den. Det er et urokkelig faktum at borgerskapet svikta i 1940. Hva har skjedd siden den gang som gjør det mer sannsynlig at de ikke vil svikte igjen? Det anfører Per ingen argumenter for. Det kunne kanskje sies at borgerskapets teller det mer å spinne gull, enn å sterke tilknytning til USA-imperial-

ismen gjennom NATO i dag er sterkere enn tilknytninga til England og vest maktene i 1940, og at det derfor er mer sannsynlig at de vil gå mot Sovjet. Men hva ser vi? Et omfattende knefall overfor Sovjets press i nord områdene og en nærmest panisk redsel for å støte Bresjnev på mansjettene ved å hevde norsk suverenitet på Svalbard. Dette er skremmende. Det finnes ingen annen sannsynlig fortsettelse av denne politikken, enn knefall ved et angrep. Eller hvilke konkrete tendenser kan Per peke på å få oss til å tru at mulighetene for militær motstand mot en sovjetisk okkupasjon er til stede. Krig er som kjent fortsettelse av politikken med voldelige midler, og jeg ser intet i den norske regjeringas politikk i dag som tyder på at de ikke vil gi etter for militært press fra Sovjet, oppfordre folk til å vise ro og beherskelse, samarbeid og besindighet for å "unngå blodbad" eller lignende argumenter. Dette SVIKET må AKP forberede det norske folket på!

VÅPNAS BETYDNING.

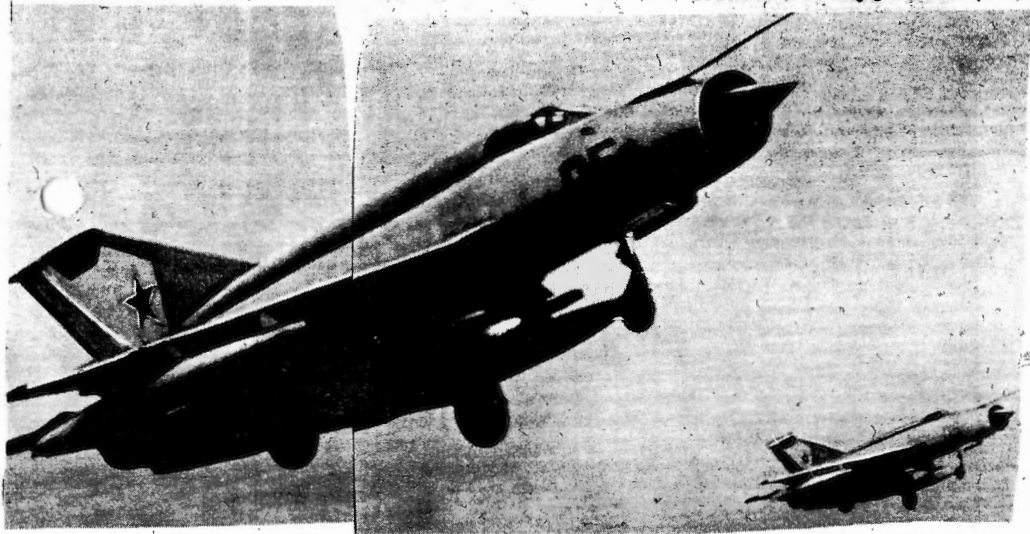
Bare så det er sagt helt klart i fra: Jeg er for at det norske forsvaret er best mulig militærteknisk utstyrt. Jeg er ikke for avvæpning og trur ikke at bombefly kan skytes ned med sprettert.

Det jeg er redd for, er at AKP nå engasjerer seg kraftig i kamp for våpenbevilgninger. Ikke det at jeg trur det vil skade med bedre luftvernartilleri og kystvakt, men hovedspørsmålet er jo om og hvordan det militære utstyret skal brukes i en krigssituasjon. En militær opprustning med støtte fra AKP, kanskje en falsk trygghet hos folk, en illusjon om at forsvaret er styrket. Realiteten vil sannsynligvis bli at uansett hvor bra utstyr militærapparatet har, så vil borgerskapet vegre seg for å bruke det mot fienden.

1940 burde ha lært Per at hovedsaken er den politiske linja bak våpena.

Min konklusjon er at Per undervurderer borgerskapets unasjonale karakter og sprer falsk tillit til at bedre våpenutstyr er det samme som et bedre forsvar.

To russiske taktiske jagerbombere (MiG-21)

Vi mangler dessverre denne sida.

Eg er samd i at mi antydning om opportunistisme på eit punkt i H. sitt innlegg var feilaktig. Men elles syns eg min kritikk var korrekt og sakleg - også i forma.

HALDNINGA TIL DET BORGARLEGE FORSVARET.

I sitt førre innlegg gjekk H. mot våpenløyvingar og hevda at hovudsaka i ei førkrigstid var å avsløre at forsvaret ikkje duger, at det ikkje er innretta på motstand. Han la svært lite vekt på arbeidet for å støtte tendensar som bidrar til å styrke forsvarsevnen.

No har H. fått eit meir nyansert syn. Han har skjont at det ikkje duger berre med "avsløringar". Det er også ei hovudsak "å bekjempe den elendige militære beredskapen".

Så langt er eg mykje samd med H. Men eg synes at resten av innlegget hans peikar i retning av at han ikkje ser det som ei hovudsak å styrke den militære beredskapen og støtte tendensar i borgarskapet som rettar seg mot Sovjet.

ANALYSA AV BORGARSKAPET.

H. slår korrekt fast at for borgarskapet tel det meir å spinne gull, enn å forsvare sjølråderetten. Vi har ingen grunn til å stole på borgarskapet.

Men når H. deretter argumenterer mot muligheten av reell borgarleg motstand mot eit åtak, og folgeleg vil legge lite vekt på t.d. å stille krav om våpenløyvingar - då er ikkje eg samd lenger.

ER DET MOTSEIINGAR I BORGARSKAPET?

H. meiner alt tyder på at borgarskapet vil kapitulere med ein gong.

Eg meiner dette er eit altfor absolutt standpunkt. Det er rett at regjeringa har fulgt ei knefallsline overfor Sovjet i nordområda. Men samstundes er det klart at det er store motseiingar i borg. - også i regjeringa - m.o.t. prioriteringa av forsvaret, til Sval-

bardpolitikken, til militærløyvingar. Å påstå at dette er spel for galleriet eller forskjellige variantar av kapitulasjonisme, vil vere å lure seg sjøl og må føre til feil i politikken.

H. argumenterer som om desse motseiingane er uvesentlege., og seier ingenting om betydninga av å utnytte desse.

Han opererer dessutan med ein premiss i argumentasjonen som eg ikkje vil godta: muligheten for reell borgarleg motstand er avhengig av regjeringas haldning. At regjeringas avgjerder ved ein okkupasjon vil ha innverknad på forsvarets motstand er klart. Dersom regjeringa går innfor kapitulasjon med ein gong, vil sikkert delar av forsvaret følge denne oppmodinga. Men å slå fast at det ikkje vil kunne vere delar av forsvaret som vil ta opp kampen, er feilaktig. Det er nettopp 1940 eit godt døme på.

Å avskrive muligheten for reell borgarleg motstand er å sjå bort frå virkeligheta. Å ikkje ville gå inn på ein diskusjon for å utnytte dei reelle motseiingane som eksisterer i borgarskapet på desse spørsmåla, er det berre Sovjet som vil ha nytte av.

MEN KVA OM HALVDAN HADDE RETT?

La oss likevel - "for the sake of the argument" - anta at H. har rett: ved angrep vil borgarskapet etter all sannsynlighet forsøke å legge ned motstanden med ein gong.

Dersom dette var vår analyse: ville det ikkje då vere desto viktigare å reise konkrete krav om t.d. opprusting av infanteriet - både for å legge eit materielt grunnlag, for langvarig krig og for å avsløre kapitulasjonisme ?? Nettopp i ein slik situasjon vil det vere særleg viktig å prioritere konkret kritikk og konkrete krav. Korleis skal kapitulasjonstendensar i borgarskapet elles bli forstått av massene?

Linja med å utvikle ein konkret og nyansert taktikk i militærspørsmålet er utvikla fordi massene skal kunne avsløre kapitulastjonstendensar. Fordi vi reiser krav om nødvendige våpen vil dette bidra til at den politiske diskusjonen ikkje dreier seg om almenne fraser om kven som er "nasjonal" eller kven som er for "knefall", - men om konkrete veikskapar ved forsvaret.

Først når vi stiller problema slik kanvi ha håp om å avsløre overfor massene kven som er for eller mot kapitulastjon i borgarskapet. Denne diskusjonen er ikkje noko å vere "redd for" - det er denne vegen vi må gå skal vi kunne mobilisere folk mot Sovjet.

BORGARSKAPET SIN MOTSTAND VIL HA STOR BETYDNING FOR KRIGEN.

Vi må rekne med at borgarskapet vil kapitulere etter ei tid, men H. skjønner tydelegvis ikkje at berre kortvarig borgarleg offisiell motstand vil ha avgjerande betydning for den vidare kampen. Det er svært viktig at Sovjet blir påført størst mulig tap i starten- bl.a. fordi det legg forholda til rette for langvarig motstand, det blir mulig å mobilisere fleire mot okkupanten og større mulighet til omorganisering av motstandskreftene.

Bl.a. derfor vil det etter mitt syn vere kapitulastjonspolitikkk å ikkje prioritere høgt å kjempe for at det borgarlege forsvaret har materielle muligheter til å yte reell motstand.

ER MILITÆRPROGRAMMET EINSIDIG? *

H. er for at det norske forsvaret "best mulig utstyrt militærtetknisk". Samstundes seier han at "det jeg er redd for, er at AKP nå engasjerer seg kraftig i kamp for militærbevilgninger".

For det første trur eg at H. misforstår partiets linje. Det nye militærprogrammet uttrykker ei strategisk og taktisk line i militærspørsmålet, der spm. om våpen løyvinger utgjør ein liten, men viktig

del. Eg er samd med H. i at vi ville vere på ville vegar dersom vi i vår taktikk la ensidig vekt på våpenløyvingar. Men dette gjer heller ikkje militærprogrammet. Berre 2 av 53 sider i programmet er om løyvingar og krav til forsvaret. Partileiinga sine utspel er heller ikkje prega av ensidighet, men av ønskje om å utvikle ein konkret og heilskapleg kritikk av borgarskapet og deira forsvær.

For det andre er H. sin "redsel" svært lite logisk. H. ser det sjøl som ei hovedsak "å bekjempe den elendige militære beredskapen". Korleis skal dette kunne gjerast på ein fornuftig måte utan å leggje avgjerande vekt på å stille konkrete krav?? Skal vi få oppslutning om våre linjer duger det ikkje med abstrakt kritikk- vi må også seie kva vi vil og korleis dette skal gjerast. Dersom AKP "engasjerer seg kraftig i kamp for våpenbevilgninger" så er det ingenting å vere "redd for" - det er heilt logisk og har stor politisk betydning.

KONKLUSJON.

Eg er samd med H. i at det viktigaste: å arbeide for at det norske folket er best mulig budd til å møte ein sovjetisk okkupasjon.

Men eg synest at hans syn på ein del sentrale punkt representerer eit tilbakesteg til den tida då vår militærpolitikk var prega av ei blanding av allmenne sanningar og ein del frasar - og ein påfallande mangel på konkret analyse og taktikk. Vi hadde Lenins skjema: - og stemte ikkje dette med virkeligheta så helst vi oss tål dogmene likevel. Eg synest H. gjer ein del av dei same feila no - sjølv om hans siste innlegg er betre enn det første.

PER.